

s'hagut d'enfrontar al cinema underground neoyorquí. Fins ara, sempre ha guanyat el cinema clàssic de Hollywood, que segueix monopolitzant les sales cinematogràfiques del món occidental gràcies a la infraestructura econòmica i el domini polític. Però la funció social del cinema està essent ocupada pel mitjà televisiu, tal com va succeir quan la fotografia va substituir la funció social de la pintura: el retrat de la realitat.

L'alliberament del cinema del seu rol social ha de significar un canvi en la concepció artística del fet cinematogràfic, tant pels seus autors com pels seus espectadors. En aquest sentit, el cinema ha d'esdevenir un acte de llibertat en contraposició a l'acció televisiva. Així, ha de ser un acte individual entre l'autor i l'espectador que desitja oblidar el seu món real per a submergir-se en el somni o ficció cinematogràfica. Les característiques oníriques del mitjà cinematogràfic en sí mateix han de potenciar-se al màxim i les tècniques realistes com l'ús de la novel·la decimonònica i la posada en escena de tipus teatrals -bases del cinema clàssic de Hollywood- s'han de superar. No només una ruptura cultural per una voluntat destructiva, sinó una incorporació de figures iconogràfiques formals i narratives que enriqueixin el patrimoni cinematogràfic.

El fet cinematogràfic s'ha d'entendre com un acte artístic, és a dir, l'actitud de l'espectador ha de ser la mateixa que davant un quadre de Dalí, Picasso o Van Gogh, per exemple. Una actitud individual a la recerca de la bellesa a través d'un compromís vital que els autors cinematogràfics han de potenciar artísticament i no comercialment. El futur del cinema està en mans del compromís artístic i personal de l'autor amb els seus espectadors.

Lluís Bosch, marxant

per Ricard Calvo Duran

Al Lluís Bosch i Ricart, fet i fet, ja deu fer fint anys que el conec. Vaig començar a freqüentar la seva botiga sense altre objectiu que iniciar-me al seu món, fer-li alguna consulta, demanar-li alguna dada o, senzillament, enraonar-hi.

He de dir que a mi el col·leccionisme mai em va calar gaire fons; sí que, en canvi, van fer-ho la personalitat del senyor Bosch, les seves maneres obertes, els seus profunds coneixements sobre qualsevol matèria artística, sobre les antiguitats. Potser sí que, durant aquelles visites, des haver-li comprat un parell de quadres antics i algun altre objecte d'art, però la cosa més estimada que m'he endut ha estat aquell bon tracte, aquell respecte, que al llarg del temps s'ha tornat amistat.

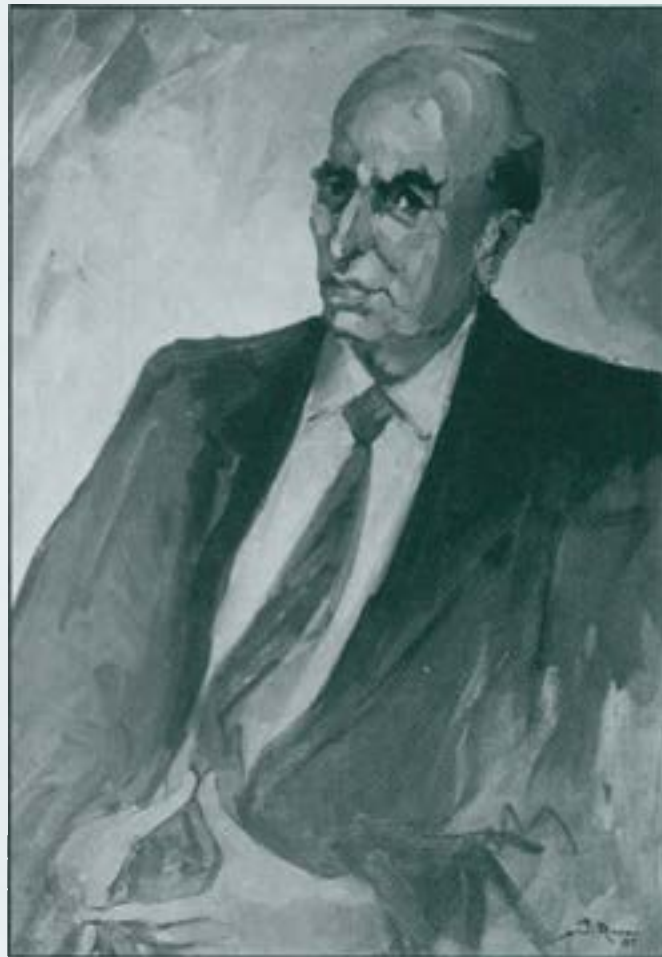
L'any 78 vaig participar a la mostra "Nova Figuració", a la Sala 4 de l'Acadèmia de Belles Arts. En Bosch va adquirir les dues obres que hi presentava i va deixar dit que l'anés a veure. Quan així ho vaig fer, en sortir-ne en Bosch ja era el meu marxant.

-Agafi un taxi i vagi a Lleida: Aquesta tarda vostè inaugura una exposició.

M'acompanyen la meua esposa i els amics Bermúdez i Trias. Els meus quadres, ben envernissats i enmarcats, vesteixen les parets de la Galeria Terra Ferma. El doctor Puigvert ja se n'ha quedat un parell. Som el 12 de setembre del 1979. En Bosch fa les coses així...

Com abans les ha fet per altres pintors: Per Cristóbal Toral, per l'Antoni Taulé... Discretament, sense sorolls, amb efectivitat, amb la seva enorme capacitat de treball, amb el seu "olfacte", amb les seves extenses relacions, amb el seu

*Aire de Roma andaluza
le doraba la cabeza
donde su risa era un nardo
de sal y de inteligencia".*
Federico García Lorca: Llanto
por Ignacio Sánchez Mejías



Del llibre "Gent de Sabadell"

amor apassionat per l'art i amb el seu gran respecte pels artistes. Amb la seva generositat

-El pare és mort.

Dimecres, 18 de maig, al vespre. Acabo d'arribar a casa, ha sonat el telèfon i la veu emocionada del seu fill m'ha comunicat la trista nova. L'endemà, a la capella ardent, l'he vist per última vegada: serè, senyor... Diries que amb el llavi encara insinuant aquell fi, intel·ligent somriure, tan habitual en ell.

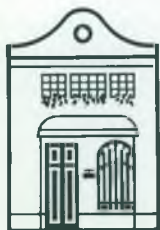
Al cap de poca estona, a Sant Fèlix, ple de gom a gom, l'acomiaten els seus amics pintors: Mercadé, Molins de Mur, Angle..., i els joves pintors: Joseo, Rafael Baro..., els seus joves amics.

Lluís Bosch, un senyor, un marxant. Gràcies per aquests vint anys.

□

Interiors

"tot un estil"



**MOBLE
DISSENY
I DECORACIÓ**

Sant Cugat, 11
Sabadell